

ПТИЧКА

(Тумански)

Отворихъ клетката-тъмница —
И, скръбна, угнетена,
Азъ пустнахъ мъничката птица,
Въ свободенъ край родена.

И тя съсъ пѣсень къмъ гората
Се дигна въ упоене —
И сякашъ че отъ небесата
Се молѣше за мене.

Хр. Ц. Дерижанъ

МАЛКОТО СИМИТЧИЙЧЕ

Студено декемврийско утро. По улицитѣ снѣгътъ скърца подъ стѣпките на подранилитѣ работници.

Единъ детски гласъ раздира ледения утриненъ въздухъ: „Топли мекици-и-и! . . . Топли-и-и! . . .

Учительтъ Х. току-що ставаше отъ леглото. Той чува гласътъ на малкото симитчийче и като че долавя въ него нѣщо познато. Заглежда се презъ прозореца и, за голѣма изненада, съгледва своя ученикъ.

Току подъ носа на учителя си ученикътъ повтори своя напѣвъ: „Топли-и-и мекици-и-и! Топли-и-и! И бързо отмина.

Детето бѣ облѣчено съ вехти окжсани дрешки и обувки. Нѣмаше горна дреха. Виждаше се, че трепери. Презъ окжсанитѣ ржавици духаше прѣститѣ си.

Учительтъ остана нѣколко минути неподвиженъ и се развълнува отъ това, което видѣ. Той не обичаше Димитра, задето често закѣсняваше, бѣ нечистъ,

